

Hồi 12

U Linh Quân Cái

Bóng tối, quả đã che dấu rất nhiều tội ác và bí mật của loài người, khiến cho thế gian xem ra tươi đẹp và lương thiện hơn, lúc này dưới mắt Nam Cung Bình, thế gian chính là như vậy.

Gió đêm trong mát dần xua tan nỗi kinh hoàng vừa qua trong lòng chàng, cơn đói và mỏi mệt không sao chiến thắng được nỗi vui mừng dào dạt, chàng phóng đi như bay dưới bóng đêm.

Chàng cẩn thận bỏ viên thuốc giải màu đỏ vào trong một chiếc túi vải nhỏ, chiếc túi này là do chính tay mẹ chàng đã may và trao cho chàng lúc chàng rời khỏi nhà, những khi buồn chàng thường hay lấy ra ve vuốt, chàng tuy là đấng hùng anh, song đường kim mũi chỉ của từ mẫu luôn là niềm an ủi quý báu của những đứa con xa nhà.

Giờ đây chàng bỏ viên thuốc giải vào trong túi vải, đủ thấy không biết bao quý trọng viên thuốc ấy, bởi đó là tính mạng của một người bạn hiền.

Không bao lâu chàng đã đến ngoài thành Tây An, quét mắt nhìn quanh những đồng gạch hoang tàn, vết tích còn lại của Cung A Hoàng, một thời huy hoàng khi xưa, chỉ thấy cây cỏ theo gió đung đưa, bốn bề không một bóng người, chàng phóng đi quanh một vòng, ánh mắt ký lưỡng sục tìm, song chẳng thấy bóng dáng Mai Ngâm Tuyết đâu cả.

- Chẳng lẽ nàng không giữ lời hứa bỏ đi rồi ư ?

Chàng nghe lòng trầm xuống, lớn tiếng gọi:

- Mai cô nương, Mai cô nương !

Tiếng gọi lan xa trong bầu không khí hoang vắng, nếu Mai Ngâm Tuyết còn quanh quần đâu đây hẳn phải nghe thấy. Song bốn bề vẫn tĩnh lặng, Nam Cung Bình cảm thấy hơi thở của mình còn lạnh hơn cả gió đêm, chàng thầm nhủ:

- Nàng đã không chờ đợi, cứ sao lại phải đối gạt mình ? Địch Dương thân trúng kịch độc, chẳng lẽ cũng bị nàng mang đi, vậy thì viên thuốc giải của mình há chẳng ...

Chàng buông tiếng thở dài nặng nề, không muốn nghĩ tiếp nữa, chỉ thơ thẩn cất bước.

Mây đen bay qua, ánh trăng lại chiếu xuống, chàng đảo mắt nhìn, ánh trăng soi thẳng vào mặt Mai Ngâm Tuyết.

Chàng mừng rỡ reo vang:

- Nàng ở đây rồi !

Vừa định lao tới, bỗng phát hiện vẻ mặt Mai Ngâm Tuyết trở lạnh như băng, ánh mắt tuy long lanh, song dáng vẻ như đã bị điểm huyết hay bị trúng phải ma pháp, ngây ngẩn ngồi dưới một bức tường lở.

Nam Cung Bình lặng người biết nàng đã gặp điều bất trắc, vội phóng bước đến gần, mây đen lại che mất ánh trăng, gió đêm lạnh lẽo, chàng run giọng nói:

- Cô nương làm sao vậy ?

Chỉ thấy Mai Ngâm Tuyết đảo tròn mắt, chăm chăm nhìn thẳng về phía trước. Nam Cung Bình bất giác ngưng lời ngoảnh lại nhìn, bỗng thấy một bóng người cũng ngồi xếp bằng ngay ngắn dưới gốc một cây dương phía đối diện cách chàng ngoài năm trượng, người ấy ngồi như xác chết không chút động đậy, cũng chỉ có đôi mắt là sáng long lanh trong bóng đêm.

Chàng định thần nhìn kỹ, liền giật mình buột miệng reo:

- Diệp cô nương sao cũng có mặt tại đây ?

Thì ra người ấy lại là Diệp Mạn Thanh xinh đẹp nhưng lạnh lùng cao ngạo, đệ tử của "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch.

Nào ngờ Diệp Mạn Thanh cũng lại như không hề nghe thấy lời nói của chàng, vẫn ngồi yên dưới đất.

Nam Cung Bình hết sức lấy làm lạ, nhẹ nhàng đặt Chiến Đông Lai xuống dựa vào một bức tường lở, hết nhìn Diệp Mạn Thanh lại quay sang Mai Ngâm Tuyết, thấy hai thiếu nữ tuyệt sắc này hết như hai pho tượng đá.

Chàng thừ ra một hồi, đoạn đi đến trước mặt Diệp Mạn Thanh, rụt rè nói:

- Diệp cô nương phải chăng đã bị điểm trúng huyết đạo ?

Ánh mắt Diệp Mạn Thanh vút qua một vẻ cười, song vẫn không hề động đậy và trả lời câu hỏi của chàng.

Nam Cung Bình chú mắt nhìn kỹ, chỉ thấy nàng toàn thân vận y phục màu xanh biếc, gương mặt vẫn đẹp tuyệt và lạnh lùng cao ngạo, hoàn toàn không có vẻ bị người điểm huyết.

Nam Cung Bình lại càng thắc mắc hơn, quay người đi đến trước mặt Mai Ngâm Tuyết, chỉ thấy Mai Ngâm Tuyết ném cho chàng một cái nhìn hậm hực, dường như trách chàng tại sao lại quan tâm đến người khác như vậy.

Nam Cung Bình kinh hãi nói:

- Thật ra là việc gì thế này ?

Mai Ngâm Tuyết cũng vẫn bất động, không trả lời như bỗng đứng trở thành câm điếc.

Nam Cung Bình vô cùng bối rối, đảo mắt nhìn quanh, bỗng giật mình kinh hãi, lớn tiếng nói:

- Địch Dương đâu rồi ?

Mai Ngâm Tuyết chăm chăm nhìn Diệp Mạn Thanh. Diệp Mạn Thanh chăm chăm nhìn Mai Ngâm Tuyết, hai nàng không hề ngó ngang đến Nam Cung Bình, như thể không có chàng hiện diện.

Nam Cung Bình hết nhìn Mai Ngâm Tuyết bên phải, lại nhìn Diệp Mạn Thanh bên trái, nhất thời lòng hết sức rối rắm, chẳng tài nào hiểu nổi việc gì đang xảy ra.

Đột nhiên, một con rắn xanh dài chừng một thước chậm chậm từ trong bụi cỏ bò ra, lát sau đã đến cạnh đầu gối Diệp Mạn Thanh, ánh mắt nàng tuy lộ vẻ khiếp hãi, song người vẫn không nhúc nhích.

Ở nơi hoang dã, rắn đa số rất độc, Nam Cung Bình trong cơn kinh hãi vội vàng lao tới lệ làng đưa tay phải chộp lấy đuôi rắn, chỉ thấy con rắn xanh uốn mình, đầu rắn bỗng ngóc lên thè lưỡi đỏ lòm, nhanh như chớp cắn vào cổ tay Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình tuy một thân võ công, nhưng rất lạ lẫm đối với loài rắn, chàng giật mình vung mạnh tay ra sau, rồi đưa mắt nhìn theo, lại giật mình kinh hãi, thì ra con rắn xanh vừa bị chàng ném vào người Mai Ngâm Tuyết.

Chàng vội nhún mình lao tới như tên bắn, con rắn xanh như cũng bị kinh hoảng, khựng lại một thoáng trên mình Mai Ngâm Tuyết rồi mới từ từ bò lên cổ nàng.

Mai Ngâm Tuyết sợ tái mặt, cơ mặt nàng cũng co giật liên hồi ánh mắt hãi hùng nhìn vào chiếc lưỡi đỏ lòm của thanh xà, dấm mồ hôi, song người vẫn không động đậy.

Đàn bà con gái sợ rắn đó là tính bẩm sinh, phụ nữ nào gan to đến mấy hễ trông thấy rắn hay chuột là lập tức hồn phi phách tán, vậy mà nàng thà để cho rắn xanh bò trên mình, thà chấp nhận sợ đến lạng người, thậm chí thà chịu bị cắn cho một phát cũng không muốn cựa quậy thân mình, đó là vì sao ?

Nam Cung Bình lao tới, lệ làng đưa tay phải ra chộp vào đầu rắn, vừa rồi chàng đã có kinh nghiệm, giờ vận kinh nơi bàn tay, định chộp một cái là bóp chết con rắn xanh ngay.

Nào ngờ chàng mới đưa tay ra, sau lưng bỗng vang lên một tiếng quát khê:

- Không được động đến !

Chàng giật mình ngoái lại, chỉ thấy Vạn Đạt từ xa phóng nhanh tới, hơi thở hỗn hển nhưng vẻ mặt nghiêm nghị lom lom nhìn vào con rắn xanh, đồng thời tiện tay kéo Nam Cung Bình ra sau lưng.

Nam Cung Bình thoáng chau mày ngạc nhiên:

- Vạn huynh ...

Vạn Đạt xua tay ngăn lời nhon nhón từng bước đi tới, vẻ mặt càng thêm nghiêm nặng như đang đối mặt với kẻ địch trong giờ phút nguy hiểm. Nam Cung Bình thấy vẻ căng thẳng của Vạn Đạt biết con rắn xanh này rất độc, nếu lỡ mình ra tay bất thành, há chẳng làm cho Mai Ngâm Tuyết thiệt mạng, nghĩ vậy bất giác toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Bốn bề yên lặng như tờ, khiến tiếng tim đập của họ nghe như thê sấm rền.

Con rắn xanh xấu ác và có vẩy đã bò lên đến vai Mai Ngâm Tuyết, chiếc lưỡi đỏ thập thò cơ hồ chạm vào mặt nàng, ngay cả Diệp Mạn Thanh ngồi đối diện, ánh mắt cũng lộ vẻ kinh hoàng..

Bước chân của Vạn Đạt càng nhẹ và chậm hơn ...

Nam Cung Bình hai tay nắm chặt lại, mặc cho mồ hôi từ trên trán chảy xuống má, bỗng thấy Vạn Đạt tay phải vung ra nhanh như chớp, ba ngón cái, giữa và trỏ chộp vào cổ rắn, ném mạnh xuống đất, con rắn xanh lập tức nằm cứng đờ, không còn nhúc nhích được nữa.

Đôi mày Nam Cung Bình dãn ra thở phào vừa định lên tiếng cảm tạ, nào ngờ vẻ mặt Vạn Đạt vẫn hết sức nghiêm nặng, nhắc chân trái lên, từ trong ống giấy lấy ra một ngọn trủy thủ sáng quắc, rồi thì chân trái đập nhanh xuống cổ rắn xanh, tay phải đồng thời hạ xuống, chỉ thấy ánh thép lóe lên, máu rắn phọt ra, Vạn Đạt khẽ quát:

- Lui mau !

Vừa dứt tiếng đã lui ra xa năm thước, Nam Cung Bình thoáng kinh ngạc, rồi cũng lui ra theo, chỉ thấy con rắn xanh đã bị chém làm ba đoạn, máu phún ra xa những hai thước, song đầu rắn vẫn còn nhúc nhích, rồi đột nhiên phóng lên..

Vạn Đạt hét lớn, ngọn trủy thủ trong tay lẹ làng ném ra, những thấy ánh thép lóe lên, đầu rắn đã bị ngọn trủy thủ cắm xuống mặt đất.

Mãi đến lúc này, Vạn Đạt mới thở phào nhẹ nhõm, Nam Cung Bình cũng đưa tay lên lau mồ hôi trán, nhưng Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh thì vẫn ngồi cứng đờ, màn kinh tâm động phách vừa qua như không hề xảy ra đối với hai nàng.

Nam Cung Bình định thần lại, chỉ nghe Vạn Đạt lẩm bẩm:

- May thay ... May thay ...

Nam Cung Bình thắc mắc hỏi:

- Vậy là sao thế này ?

Vạn Đạt nghiêm giọng:

- Trong Trung Nguyên rất hiếm khi gặp loài rắn xanh này, người Quan Ngoại sợ nó như loài ma quỷ, họ đa số gọi nó là Bố Tư Mã Tử Thắc, chẳng hiểu là tiếng Tạng hay tiếng Hồi. Loại rắn này độc vô cùng, bị cắn phải chỉ chớp mắt là chết ngay, và nó sống rất dai, khi này dù công tử bóp chết nó, nhưng trong chiếc răng độc của nó cũng còn có thể phun chất độc ra làm chết người ngay tức khắc, thật không ngờ lại gặp loài rắn độc này tại đây.

Nam Cung Bình buông tiếng thở dài, lòng thầm mừng cho sự may mắn của mình, nếu không nhờ tay lão luyện giang hồ này đến kịp lúc, hậu quả thật là không lường, bất giác đưa mắt nhìn con rắn độc kia và nói:

- Tại hạ không phải hỏi về việc ấy, mà là ...

Đoạn đưa tay chỉ Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh nói tiếp:

- Hai người đã làm sao thế này ? Và còn Địch huynh đâu mất rồi ?

Vạn Đạt từ trong lòng lấy ra một mảnh vải trắng, cẩn thận gói ngọn trủy thủ lại, rồi vừa đào một cái lỗ dài cạnh xác rắn vừa thở dài nói:

- Tại hạ với Mai cô nương ở đây chờ công tử, trời dần sáng, độc thế của Địch bằng hữu càng thêm khủng khiếp, miệng không ngớt nói lầm nhảm, và cố sức đứng lên, Mai cô nương vốn định điểm huyệt y, nhưng tại hạ sợ chất độc đã thấm vào máu, nếu điểm huyệt máu sẽ ngưng tụ lại một chỗ thì càng nguy hiểm hơn.

Đoạn liếc nhanh về phía Mai Ngâm Tuyết khẽ nói tiếp:

- Lúc bấy giờ tại hạ vốn định tìm một nơi kín đáo và mát mẻ hơn để chờ công tử, khi nào công tử về đến hẳn sẽ lên tiếng gọi, nhưng Mai cô nương nhất quyết không chịu, bảo đã hứa là ở đây chờ công tử, thì dù chờ đến trời long đất lở, biển cạn đá mòn cũng không rời khỏi một bước.

Nam Cung Bình nghe lòng ấm áp, bất giác đưa mắt nhìn Mai Ngâm Tuyết, vừa lúc Mai Ngâm Tuyết cũng đưa mắt nhìn chàng, ánh mắt hai người chạm nhau, Nam Cung Bình nghe tim đập rộn rạo, ơ hờ nói:

- Rồi sao nữa ?

- Chờ đến sau hoàng hôn, tại hạ đi kiếm về ít lương khô và nước uống, ai ngờ Mai cô nương chẳng ăn chút nào cả, chỉ uống lấy hai hớp nước, cứ nôn nóng và lo lắng nhìn về phía hướng đi của công tử, tuy miệng nàng không nói, nhưng dĩ nhiên là tại hạ

hiếu là nàng đã lo lắng điều gì, và kỳ thực trong lòng tại hạ dễ thường không lo lắng cho công tử ? Sau khi trời tối tại hạ lại đi tìm một ít củ nhóm lửa lên.

Đoạn lại đưa mắt nhìn Diệp Mạn Thanh, rồi nói tiếp:

- Ngay khi ấy thì vị Diệp cô nương này nghe tiếng nói lảm nhảm và rên rĩ của Dịch Dương mà tìm đến ...

Bỗng đảo mắt nhìn quanh, rồi hạ thấp giọng:

- Vị Diệp cô nương này hình như cũng vì công tử mà đến, vừa trông thấy Mai cô nương liền biến sắc mặt hỏi: "Nam Cung Bình, công tử đã thọ thương ư?". Nàng nhất định đã đoán ra Mai cô nương là ai, và tưởng đâu người ở bên Mai cô nương nhất định là công tử.

Nam Cung Bình thở dài, lòng chẳng rõ là ấm áp hay băng khuâng, chàng cố nén nỗi khao khát nhìn Diệp Mạn Thanh, song vẫn bất giác đưa mắt nhìn, thế là hai luồng ánh mắt lại gặp nhau, con tim Nam Cung Bình giật thót ngây ngẩn nói:

- Rồi sao nữa ?

Vạn Đạt hắng giọng rồi nói:

- Sau đó ... Mai cô nương bèn cười khẩy hỏi nàng là ai ? Hai người ... khạc.. khạc ... hai người lời qua tiếng lại rồi lập tức xảy ra xung đột ... khạc khạc ...

Vạn Đạt đằng hắng liên tục, chứng tỏ y không nói được hết ý, song giọng nói và thần sắc biểu hiện đó hoàn toàn là vì Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình thầm thở dài, thờ thẩn nói:

- Rồi ... sao ... nữa ?

Hắn là chàng cũng đã hiểu ý Vạn Đạt. Vạn Đạt nói tiếp:

- Hai vị cô nương đối thoại, dĩ nhiên tại hạ không dám xía vào và cũng chẳng tiện lưu ý lắng nghe, đến sau cùng chỉ nghe ... khạc khạc ...

Lại đưa mắt nhìn về hai phía, Nam Cung Bình không nén được buột miệng hỏi:

- Đã nghe nói sao ?

- Chỉ nghe Mai cô nương cười khẩy nói: "Không sai, tuổi ta đã ba, bốn mươi, tất nhiên có thể làm tiên bối của người, giờ ta phải trừng trị cái tội vô lễ của hàng văn bối như người !"

Nam Cung Bình thoáng chau mày, thầm lấy làm lạ:

- Vậy là Diệp Mạn Thanh đã xưng hô với nàng là "lão tiên bối", vì sao nàng còn bảo Diệp Mạn Thanh là vô lễ thế nhỉ ?

Chàng tuy thông minh tuyệt đỉnh, song cũng chẳng thể suy xét được tâm lý của phụ nữ, thử nghĩ nếu Diệp Mạn Thanh cứ luôn miệng với tuổi tác để nhắc nhở Mai Ngâm Tuyết, bảo Mai Ngâm Tuyết chỉ có thể là "lão tiền bối" của Nam Cung Bình, Mai Ngâm Tuyết không tức giận sao được ?

Vạn Đạt lại nói tiếp:

- Thế là Diệp cô nương tất nhiên cũng ... cũng nổi giận lên, ngay lúc ấy Địch Dương lại giãy giụa, tại hạ liền vội đến chăm sóc cho y đến khi y lắng dịu, hai vi cô nương lại cãi nhau hai câu nữa, sau cùng Diệp cô nương lạnh lùng nói: "Giới giang hồ ai cũng gọi phương giá là Lãnh Huyết Phi Tử, hẳn tâm tính hết sức bình tĩnh và kiên định, vậy thì chúng ta hãy so võ tọa công, trong bất kỳ tình huống nào, ai mà nhúc nhích thì kể như thua."

Nam Cung Bình thầm nhủ:

- Diệp Mạn Thanh quả là thông minh tuyệt đỉnh, nàng ta cùng "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch ở trên đỉnh núi Hoa Sơn, chịu đựng sự cô đơn và hiu quạnh trong suốt mười năm dài, không kể điều khác, chỉ môn tọa công hẳn cũng đã hơn người.

Nghĩ đến đây, chàng bất giác đưa mắt nhìn Mai Ngâm Tuyết, khẽ nói:

- Mai cô nương đã chấp nhận ư ?

Vạn Đạt nhẹ gật đầu:

- Mai cô nương sao lại không chấp nhận ?

Nam Cung Bình chợt nhớ Mai Ngâm Tuyết ở trong cốc quan tài chật hẹp tăm tối suốt mười năm đằng đẳng, nỗi cô đơn và đau khổ trong thời gian ấy phải có lòng kiên nhẫn và tự lực ghê gớm lắm mới trải qua được, vậy thì cái trò tĩnh tọa này làm sao gây khó khăn cho nàng được ?

Nghĩ vậy, Nam Cung Bình bất giác buông tiếng thở dài, quét mắt nhìn Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh, lại thầm nhủ:

- Hai nàng này kinh lịch và tính nết đều khác xa những phụ nữ khác, xem chừng trong vòng một hai hôm cũng chẳng ai động dậy đâu.

Vạn Đạt thấy vẻ mặt Nam Cung Bình biến đổi liên hồi, lúc vui mừng, lúc cảm khái, lúc hâm mộ, lúc lại lo âu, bất giác hết sức lấy làm lạ, im lặng không nói tiếp nữa.

Bỗng nghe Nam Cung Bình thở dài nói:

- Hai người so đấu thế này, chẳng hiểu cho đến bao giờ mới kết thúc ?

Vạn Đạt thoáng chau mày, khẽ nói:

- Tạm khoan nói đến điều ấy, trong hai cô nương bất luận là ai thua, thử hỏi công tử định liệu ra sao ?

Nam Cung Bình ngăn người lẩm bẩm:

- Vậy phải làm sao đây ?

Vạn Đạt thở dài:

- Biết làm sao đây ?

Nam Cung Bình mắt nhắm chiêu nhìn về phương xa, Vạn Đạt ngơ ngẩn nhìn Nam Cung Bình, bỗng nghe Nam Cung Bình lớn tiếng nói:

- Vậy Địch Dương huynh đâu mất rồi ?

Vạn Đạt trầm giọng:

- Chất độc trên ngân chùy của Nhâm Phong Bình quả là khủng khiếp, chẳng những có thể đoạt mạng người mà còn có thể làm cho người mê mẩn tâm trí. Vị Địch bằng hữu kia suốt một ngày như điên như dại, khi sao vừa mọc tình trạng của y lại càng dữ dội hơn, một mặt tại hạ phải lưu ý động tĩnh của Mai cô nương, một mặt lại phải chăm sóc cho y, lòng dạ vốn đã rối bời, đến khi hai nàng ấn định lối tử đấu kỳ dị này, tại hạ hết sức sửng sốt, ngay khi ấy Địch bằng hữu lại vùng khỏi tay tại hạ, phóng đi như bay vào trong bóng tối.

Nam Cung Bình biến sắc mặt, vội hỏi:

- Chẳng lẽ không ai đuổi theo ngay ư ?

- Lúc ấy Mai cô nương và Diệp cô nương đã bắt đầu tử thí, ngay cả nhúc nhích còn không tất nhiên là không đuổi theo rồi.

Nam Cung Bình tái mặt:

- Còn Vạn huynh ?

Vạn Đạt thở dài:

- Lúc bấy giờ tại hạ không còn lo nghĩ đến điều khác nữa, lập tức hết sức đuổi theo, ai ngờ Địch bằng hữu tuy đang trúng độc, nhưng thân pháp vẫn nhanh khôn tả, chẳng rõ là khinh công của y vốn đã cao siêu, hay là do độc tính thúc đẩy, dù tại hạ đã cố hết sức mình đuổi theo, nhưng không đầy một tuần trà sau, ngay cả bóng dáng của y cũng biến mất.

Nam Cung Bình hai tay nắm chặt, ném cho Mai Ngâm Tuyết một cái nhìn hậm hực, đoạn nói:

- Vạn huynh đuổi theo không kịp, bèn tự ý quay về đây phải không ?

Vạn Đạt thở dài:

- Tại hạ đuổi theo không kịp, thật chẳng còn cách nào khác, lớn tiếng kêu gọi một hồi rồi đành quay về đây thì vừa lúc trông thấy con thanh xà kia.

- Địch huynh đi về hướng nào ?

Vạn Đạt chỉ tay về hướng tây, Nam Cung Bình quát:

- Đưa tôi đi !

Đoạn nắm tay Vạn Đạt phóng như bay vào trong bóng tối nhập nhà. Vạn Đạt chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh kéo, khiến y không tự chủ được lao nhanh về phía trước, bất giác thềm thở dài tự nhủ:

- Cách biệt mấy năm, thật không ngờ võ công của y lại tinh tiến đến vậy, có điều ... Ôi ! Không ngờ trông bề ngoài y tuy điềm tĩnh hơn trước, song vẫn nhiệt tình và nóng nảy như xưa.

Vạn Đạt cơ hồ không hề chạm chân xuống đất mà đã vượt ra ngoài xa mấy mươi trượng, ngoái lại nhìn, mây đen lại che khuất ánh trăng chẳng còn thấy bóng dáng Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh đâu cả.

Thế rồi đêm càng tĩnh lặng hơn, Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh không cầm lòng được liếc nhìn về phía hướng đi của Nam Cung Bình, lập tức lại quay ánh mắt về cùng chăm chặp nhìn nhau, bề ngoài hai nàng tuy trông bình lặng, song cõi lòng thì như bão tố phong ba ...

Gió rét sương lạnh, trên khoảng đất trống cạnh hai nàng, Chiến Đông Lai bỗng bắt đầu cựa quậy. Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh không người nào biết thiếu niên áo gấm này là ai ? Mắc bệnh hay thọ thương ? Thù địch hay bằng hữu của Nam Cung Bình ?

Chỉ thấy y động dậy mấy cái, rồi bỗng đứng phắt dậy, hệt như một thú thỏ bị trúng tên, kinh hoàng và ngạc nhiên đưa tay che mắt dáo dác nhìn quanh, khi trông thấy Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh, y càng ra chiều kinh ngạc hơn, đôi mắt trở to, buột miệng nói:

- Đây là đâu ? Tại sao ta lại ở chốn này ?

Trăng tối gió lạnh, bốn bề hoang vắng, chợt thức tỉnh thấy mình đang đứng giữa hai thiếu nữ quốc sắc thiên hương, vẻ mặt trơ khấc, bốn mắt cùng ngây ngẩn nhìn y, không ai trả lời câu hỏi của y, như không hề nghe thấy, dẫu y gan dạ đến mấy cũng không khỏi rùng mình sờn gáy, ngờ thần nghi quỷ, thừ ra hồi lâu mới quay người lớn tiếng gọi:

- Ngọc Nhi, Bạch Nhi ...

Rồi bỗng quay lại lớn tiếng nói:

- Đây là chốn nào ? Vì sao tôi lại ở đây ?

Mây tan rồi lại hợp, trăng sáng rồi lại mờ nhưng hai thiếu nữ tuyệt sắc và thần bí kia vẫn không hề động đậy, thậm chí không thèm nhìn ngó đến y, Chiến Đông Lai bỗng nghe lòng ớn lạnh, thầm nhủ:

- Hay ta đã gặp ma quỷ ? Không thì sao bỗng đứng lại từ Mộ Long Trang đến đây ?

Y buông tiếng đằng hắng, tung mình lướt đi như sao sẹt. Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh cùng giật mình thầm nhủ:

- Khinh công quả là cao siêu !

Hai nàng đều hết sức lấy làm lạ, song nghĩ đến dáng vẻ của y vừa rồi, lại không khỏi thầm nực cười.

Ngờ đâu chỉ lát sau, bỗng lại nghe bên cạnh vang lên một tiếng đằng hắng, thiếu niên áo gấm hai tay chắp sau lưng, ánh mắt đảo lung tung, lại chậm bước quay về, đưa mắt nhìn kỹ Mai Ngâm Tuyết rồi lại quay sang nhìn Diệp Mạn Thanh, đoạn đi đến bên cạnh Mai Ngâm Tuyết, cúi xuống liên tiếp đằng hắng mấy tiếng rồi nói:

- Này, này, này ...

Diệp Mạn Thanh cũng không nhúc nhích, song ánh mắt hai nàng đều có vẻ tức giận, lời lẽ và cử chỉ của thiếu niên này sao lại khinh cuồng vô lễ như vậy ?

Chiến Đông Lai bỗng hét to:

- Này !

Tiếng hét vang như chuông ngân, Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh đều nghe rúng động cõi lòng, mí mắt cũng bị giật mạnh. Chiến Đông Lai ngửa cổ cười nói:

- Thì ra hai nàng không phải là điếc, ha ha ... khi này vốn đang lấy làm buồn cho hai nàng, trẻ đẹp thế này nếu quả thật bị câm điếc thì đáng tiếc biết bao !

Bỗng nín cười lạnh lùng nói:

- Hai nàng không câm mà cũng chẳng điếc cố sao không chịu trả lời câu hỏi của kẻ này ? Chẳng lẽ không muốn đếm xỉa hay là khinh thường kẻ này ?

Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh nhận thấy thiếu niên này võ công tuy cao, người cũng khá anh tuấn, song lời lẽ và thái độ thì lại quá cuồng ngạo đáng ghét, hai nàng càng thêm tức giận, song vẫn không hề động đậy.

Chiến Đông Lai chắp tay sau lưng đi được vài bước, đưa mắt nhìn Mai Ngâm Tuyết, lại quay sang nhìn Diệp Mạn Thanh, bỗng ngửa cổ cười vang nói:

- Tốt lắm, ta đã hiểu rồi, có lẽ trời cao thương xót ta một mình cô đơn nên đã ban cho hai mỹ nhân tuyệt trần như thế này.

Y quay sang Mai Ngâm Tuyết nói:

- Phải không nào ?

Lại quay sang Diệp Mạn Thanh:

- Phải không nào ?

Đoạn lại bật cười nói:

- Hẳn là không sai rồi, hai nàng chẳng đã mặc nhiên thừa nhận đó ư ?

Mai Ngâm Tuyết cố nín giận, chỉ mong Diệp Mạn Thanh mau động đậy, hai người cứ thế cùng nhìn nhau, lửa giận cơ hồ đốt cháy lồng ngực song hai nàng vẫn không ai chịu nhúc nhích trước.

Chiến Đông Lai bỗng đưa tay vỗ trán, đôi mày chau chặt vào nhau, ra chiều hết sức phiền não, thở dài nói:

- Ông trời hỡi ông trời, ông đối với tôi tuy hậu, nhưng mà hơi quá quắt, hai nàng đều xinh đẹp như nhau, biết phải làm sao đây ? Tôi chỉ có một mình, hai nàng dù sao cũng phải phân ra một thê một thiếp, có trước có sau, vậy thì ai là thê, ai là thiếp ? Ai trước ai sau đây ?

Y làm bộ làm tịch lẩm bẩm một mình ngúc ngoắc đi tới đưa tay sờ má Diệp Mạn Thanh, thở dài nói:

- Trẻ đẹp thế này, bảo ta làm sao đành lòng để cho nàng làm thiếp, để cho nàng phải chờ đợi chứ ?

Rồi lại làm bộ làm tịch lẩm bẩm một mình, ngúc ngoắc đi tới sờ má Mai Ngâm Tuyết và nói:

- Nhưng mà nàng này cũng nào kém hơn nàng kia ?

Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh mắt cơ hồ bốc lửa, hai nàng không ai nhìn Chiến Đông Lai, chỉ hậm hực nhìn vào đối phương, chỉ mong mình có thể trông thấy đối phương động đậy trước.

oOo

Nam Cung Bình vừa tức giận lại lo sợ, chàng kéo Vạn Đạt phóng đi vun vút, hẳn học nói:

- Sao nàng lại hồ đồ thế này, lại để cho Địch huynh đi một mình, đã biết rõ là Địch huynh bị trúng độc nặng, biết rõ là ta liều chết đi lấy thuốc giải ... Ôi ! Nếu không tìm gặp Địch huynh khác nào bị các nàng làm thiệt mất ...

Vạn Đạt lo lắng:

- Công tử, hai vị cô nương ngồi ở đó có lẽ ... có lẽ hơi nguy hiểm đấy.

Nam Cung Bình chậm bước, bỗng lại hậm hực nói:

- Vậy chứ tính mạng của Địch huynh thì sao ?

Đoạn lại tiếp tục phóng vút đi. Vạn Đạt thở dài:

- Bất kỳ ai mà có được một người bạn như công tử thì thật là may phước.

- Địch huynh vì Nam Cung Bình này mới bị trúng độc, vậy mà ... giờ đây Địch huynh đã ... Ôi tại hạ còn xứng đáng là bạn chăng ? Tại hạ ... thật ...

Bởi quá nóng ruột, giọng nói chàng rối loạn. Vạn Đạt im lặng một hồi, đoạn thành thật nói:

- Trên cõi đời, trong vạn người nếu có một người như công tử thì thế gian này yên vui biết mấy.

Đoạn quét mắt nhìn quanh, chỉ thấy bốn bề càng thêm hoang vắng hơn.

Nam Cung Bình hét vang:

- Địch huynh, Địch huynh có nghe thấy tiếng của tiểu đệ không ?

Vạn Đạt thở dài:

- Vậy biết phải làm sao ? Chẳng lẽ Giờ đêm khuya tầm tối tìm người thật còn khó hơn lên trời, Địch bằng hữu trúng độc tuy nặng, nhưng tại hạ đã bảo hộ tâm mạch cho y rồi, trong một ngày tuyệt đối không nguy hiểm đến tính mạng đâu, chi bằng chúng ta hãy quay về khuyên hai vị cô nương ngưng cuộc đấu trước, hai nàng vốn không có thù oán hẳn sẽ nghe lời công tử, rồi chờ đến sáng mai chúng ta hẳn chia nhau đi tìm.

Y chân không chạm đất, phóng đi lâu thế này cũng khá là mỏi mệt, khi nói hơi thở cũng hơi hổn hển.

Nam Cung Bình thoáng trầm ngâm, bước chân chậm dần:

- Nhưng ... nhưng ...

Bỗng nghe một tiếng "này" từ xa vọng đến, tuy ở cách rất xa nhưng người cất lên có nội lực hết sức hùng hậu, nghe thấy rất rõ ràng.

Hai người cùng giật mình đưa mắt nhìn nhau, Nam Cung Bình nói:

- Ai vậy ?

- Ai vậy ?

Hai người cất tiếng cùng một lúc, rồi lập tức quay người phóng đi về lối cũ, được một quãng lại nghe có tiếng cười to theo gió vọng đến, Vạn Đạt bất giác chau chặt mày.

Nam Cung Bình lo lắng nói:

- Quả không ra ngoài dự đoán của Vạn huynh, đêm khuya thế này nếu hai nàng mà gặp biến cố ...

- Hai vị cô nương ấy đều có một thân hình tuyệt kỹ, nếu thật sự gặp tai biến chẳng lẽ ngồi thừ ra đó tranh hơn thua nữa sao ?

Nam Cung Bình thở dài:

- Tâm tính của hai người này đôi khi không thể nào dùng lý lẽ mà giải thích được ...

Bỗng lại có một chuỗi cười to vọng đến, Nam Cung Bình liền buông tay ra nói:

- Tại hạ đi trước ...

Vừa dứt tiếng người đã vượt ra xa ngoài mười trượng, chàng vận đê chân khí, sau mười mấy cái tung mình đã về đến chỗ Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh, phóng mắt nhìn những thấy Chiến Đông Lai đang vuốt tóc Mai Ngâm Tuyết và cười khảnh khách nói:

- Mái tóc dịu mềm quá, mượt mà hết như vải lụa, chẳng rõ kẻ này đã tu bao kiếp ...

Nam Cung Bình nghe máu nóng sôi sục quát lớn:

- Chiến Đông Lai, ngưng ngay !

Chiến Đông Lai đang thần hồn bay bổng cảm thấy vẻ tức giận trong ánh mắt hai nàng lại càng tăng thêm nét diễm kiều của họ, y thầm nghĩ nếu như hai nàng mà thật sự căm ghét mình tại sao không động thủ phản kháng, mà lại ngồi im lặng nhận chịu như vậy ?

Tiếng quát của Nam Cung Bình đã khiến y giật nảy mình, lập tức quay phắt lại, chỉ thấy một thiếu niên anh tuấn rất xa lạ đang phóng mình tới, y kinh ngạc lẫn tức giận gầm gọng nói:

- Các hạ là ai ? Sao lại biết danh tánh của kẻ này ?

Nam Cung Bình dừng lại trước mặt y, ánh mắt sắc lạnh trầm giọng nói:

- Kẻ này đã bỗng các hạ từ Mộ Long Trang đến đây, tất nhiên là phải biết danh tánh của các hạ.

Chiến Đông Lai ngớ người:

- Các hạ đã bỗng kẻ này đến đây ...

- Các hạ bị trúng độc mê hương, hôn mê bất tỉnh, nếu không nhờ Vi Thất gia cứu thì không biết bây giờ các hạ sống chết ra sao ?

Chiến Đông Lai sững sờ:

- Kẻ này bị trúng độc mê hương ? ... Được Vi Thất giải cứu ...

Nam Cung Bình tức giận:

- Đúng vậy, các hạ vừa mới thoát hiểm sao lại sỗ sàng với phụ nữ xa lạ như thế này ?

Chiến Đông Lai xoa tay:

- Hãy khoan, kẻ này thật chẳng hiểu nổi, vậy ra hai vị cô nương này là bạn của các hạ ?

Nam Cung Bình danh mặt:

- Đúng vậy !

Chiến Đông Lai bật cười:

- Thảo nào các hạ nóng ruột thế này, nhưng ... các hạ hãy an tâm, kẻ này rộng lượng lắm, các hạ bảo rằng đã từng giúp kẻ này, hai nàng lại là bạn của các hạ, vậy thì kẻ này nhường cho các hạ một nàng, còn những chuyện khác thì sau các hạ hẳn giải thích với kẻ này.

Lời lẽ của y thật là cuồng ngạo và vô sỉ, Nam Cung Bình chẳng thể ngờ được lại thốt ra từ miệng một thiếu niên anh tuấn như thế này, chàng giận run người, hai tay nắm chặt nói:

- Những lời lẽ ấy chẳng lẽ là con người nói ra sao ? Chẳng lẽ các hạ không thấy những lời lẽ ấy quá đê tiện vô sỉ hay sao ?

Chiến Đông Lai sầm mặt gắt:

- Người nói sao ?

Nam Cung Bình dần mạnh từng tiếng:

- Ta phải thay mặt cha mẹ, sư trưởng người giáo huấn tên vô sỉ người một phen mới được.

Chiến Đông Lai trợn mắt cười khẩy:

- Người giáo huấn ta, hay lắm ...

Y chấp hai tay sau lưng ngược mặt nhìn trời.

Nam Cung Bình tức giận quát lớn:

- Hay cái gì hả ?

Sấn tới phóng vù ra một chưởng đánh vào mặt Chiến Đông Lai, thế chưởng của chàng hoàn toàn không có chiêu thức, chẳng qua vì quá tức giận tiện tay phóng ra mà thôi.

Chiến Đông Lai cười khinh, đầu xem thế chưởng của Nam Cung Bình ra gì, ơ hồ đưa tay lên gạt, cười khẩy nói:

- Bằng vào như vậy mà ...

Nào ngờ chưa kịp dứt lời, bỗng cảm thấy một luồng kinh lực mạnh mẽ từ bàn tay đối phương phát ra, y chẳng thể ngờ được kẻ phát ra chiêu thức như vậy mà lại có chân lực hùng mạnh như thế này, chỉ cảm thấy cả cánh tay thậm chí đến vai và ngực tê dại, không tự chủ được bật lùi ra sau vài bước.

Vì lời dận dò và ủy thác của "Phi Hoàn" Vi Thất, Nam Cung Bình vốn không có ý định đả thương đối phương, song vẻ khinh miệt và chế nhạo trên mặt Chiến Đông Lai đã khiến chàng không sao chịu nổi, lập tức lao theo, tả quyền hữu chưởng tới tấp tung ra bảy chưởng, chiêu nào cũng nhắm vào ba mươi sáu đại huyết nơi ngực, lưng, vai và hai bên hông Chiến Đông Lai.

Chiến Đông Lai cánh tay phải hầy còn tê dại, song chỉ thấy thân hình y nhấp nhoáng, chẳng những tránh khỏi bảy chiêu của Nam Cung Bình mà tay trái còn hoàn kích lại bảy chiêu.

Hai người đều thâm kinh hải không dám xem thường đối phương nữa, lúc này "Vạn Sự Thông" Vạn Đạt đã theo sau đến nơi, chỉ thấy thế quyền bóng chưởng chập chùng đâu còn phân biệt được bóng dáng hai người nữa.

Y cả đời lăn lộn trong chốn giang hồ, đi khắp từ nam chí bắc, võ công tuy không cao nhưng kiến thức chẳng phải ít, giờ đây thấy hai thiếu niên thoáng chốc đã giao đấu hơn trăm chiêu, lòng vô cùng kinh hải, khổ nỗi y hoàn toàn không hiểu được sự tinh diệu trong quyền chiêu chưởng pháp của hai người, nên chẳng biết ai đã chiếm được thượng phong.

Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh lúc này cũng đã đưa mắt dõi theo bóng dáng của Nam Cung Bình, bỗng nghe Chiến Đông Lai quát lớn, tay phải vung lên gia nhập vào trận chiến, y vốn chỉ sử dụng một tay, giờ hai tay liên hoàn, chưởng thế càng thêm chặt chẽ.

Vạn Đạt đưa mắt nhìn thần sắc của Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh, không khỏi kinh hải nghĩ thầm:

- Sắc mặt của hai người đều biến đổi thế kia, chẳng lẽ Nam Cung Bình đã sắp bại rồi ư ?

Nghĩ vậy, y chỉ mong được một trong hai nàng ra tay giúp sức, lại nhủ thầm:

- Trong lúc này nếu một trong hai nàng ra tay sẽ chứng tỏ người đó xem sự an nguy của Nam Cung Bình trọng hơn bản thân, nhưng hai nàng đều lạnh như băng sương, làm sao nhiệt tâm vậy được ?

Đang ngẫm nghĩ bỗng nghe Nam Cung Bình cất tiếng hú dài, song chưởng cùng phóng ra, tung mình lên cao.

Vạn Đạt mừng rỡ:

- Phen này y thi thố tuyệt nghệ sư môn, hẳn sẽ chuyển bại thành thắng ngay tức khắc.

Thế nhưng, Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh đều tái mặt cùng lúc bật lên một tiếng kinh hoảng, rồi thì tung mình lao nhanh về phía Chiến Đông Lai.

Thì ra Nam Cung Bình trong mấy ngày qua bôn ba vất vả, chân lực sớm đã suy giảm, sự biến hóa trong chiêu thức cũng trở nên chậm chạp và cứng nhắc, chiêu "Tiềm long thăng thiên" mà chàng nổi giận tung ra thí mạng với đối thủ, song Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh là kẻ bàng quang sáng suốt biết với chân khí thể lực chàng trong lúc này mà thi triển chiêu ấy, hẳn là dữ nhiều lành ít.

Chiến Đông Lai buông tiếng cười khẩy, xoay người chuyển bước, chờ khi người Nam Cung Bình cách mặt đất năm thước y cũng cất lên một tiếng hú lạnh lạnh, vừa định tung mình lên, nào ngờ ngay khi ấy bỗng cảm thấy có hai bóng người từ hai bên đồng thời phóng tới và tung ra hai luồng chưởng phong. Y giật mình kinh hãi, vội xoay người như bông vụ trượt ra xa bảy thước.

Lúc này Nam Cung Bình cũng đã lao tới, hai tay vươn ra, thân hình như thể sao sa, chiêu này chàng đã vận hết chân lực bình sanh, Chiến Đông Lai đột ngột lui ra đã khiến chàng không kịp thu thế, vừa định với thế "Thần long hí vân" vung tay ra sau, xoay người song có hai luồng chưởng phong dịu hòa đỡ lấy hai cánh tay chàng, chàng liền thả chân khí ra, người nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Chỉ thấy Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh cùng ngược nhìn chàng rồi bỗng quay đi cùng lao bổ về phía Chiến Đông Lai, trong ánh mắt hai nàng ngập đầy vẻ quan tâm thâm tình.

Nam Cung Bình lòng vô vàn xao xuyến, hai nữ nhân tính tình cô độc này, ngay cả độc xà còn chẳng sợ, thậm chí bị người sỗ sàng làm nhục mà cũng chấp nhận chịu đựng, vậy mà giờ đây sự an nguy của Nam Cung Bình lại khiến hai nàng quên đi tất cả.

Vạn Đạt cũng không khỏi vô cùng cảm thán, tuy y lấy làm mừng cho hạnh phúc của Nam Cung Bình, song lại loáng thoáng cảm thấy niềm hạnh phúc ấy rồi đây sẽ phải trải qua rất nhiều chông gai.

Trong khi ấy Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh như hai cánh bướm bay liệng bao vây Chiến Đông Lai vào giữa, hai nàng thật đã hận thấu xương thiếu niên cuồng ngạo và sỗ sàng này, xuất thủ chiêu nào cũng nhắm vào nơi yếu hại của Chiến Đông Lai.

Chiến Đông Lai tâm thần đã ổn định, thái độ ngông cuồng lại bộc lộ, y cười ha hả nói:

- Hai vị cô nương quả muốn động thủ với kẻ này thực ư ? Hay lắm, để bản công tử truyền cho vài chiêu tuyệt kỹ hiếm có trong võ lâm, vậy hai nàng mới khẩu phục tâm phục.

Tiếng cười của y lúc khởi đầu rất to và cao ngạo, song mỗi lúc càng yếu dần, khi nói đến tiếng cuối cùng thì không còn cười được nữa.

Bởi lẽ trong khi nói bỗng phát giác trong chiêu thức của hai mỹ nhân tuyệt sắc này hết sức hung hiểm lợi hại.

Chỉ thấy thân hình hai nàng nhẹ nhàng bay lướt, những móng tay nhọn lấp lánh ánh bạc như mũi lưỡi kiếm sắc, mũi chiêu qua đi, Chiến Đông Lai càng không dám mảy may khinh suất, sau vài mươi chiêu, trán y đã lấm tẩm mồ hôi.

Mai Ngâm Tuyết tay phải vươn ra, thủ thế hệt như một đóa hoa lan, cùng lúc điểm vào bốn đại huyệt Tướng Đài, Huyền Cơ, Kỳ Môn và Tạng Huyết của Chiến Đông Lai.

Bốn đại huyệt ấy cách nhau khá xa, vậy mà bàn tay của Mai Ngâm Tuyết như điểm tới cùng một lúc, khiến người không phân ra được trước sau, Chiến Đông Lai vội xoay người vung tay, liên tiếp lùi sau năm bước, những thấy tay trái của Mai Ngâm Tuyết lại đưa lên vuốt tóc và nhoẻn cười nói:

- Diệp muội thấy võ công của người này cũng khá đấy chứ, thảo nào y chẳng thốt ra những lời nói không phải là của con người ?

Diệp Mạn Thanh ngẩn người, liên tiếp công ra ba chiêu, nàng không hiểu Mai Ngâm Tuyết nói vậy là có ý gì, chỉ lạnh lùng nói:

- Vâng !

Mai Ngâm Tuyết xoay người nhẹ phóng một chưởng vào bên trái Chiến Đông Lai cách chừng một thước, nếu Chiến Đông Lai tránh khỏi ba chiêu của Diệp Mạn Thanh thì bắt buộc phải lui vào chưởng thế của Mai Ngâm Tuyết, y giật mình kinh hãi, vội co hai tay lại xoay người lệ làng trượt ra xa ba thước vừa vặn tránh khỏi thế chưởng của Mai Ngâm Tuyết.

Mai Ngâm Tuyết tay vuốt tóc cười nói:

- Võ công của y quả là khá, Diệp muội hãy tránh ra, đừng ở đây làm vướng víu tay chân tỷ tỷ.

Diệp Mạn Thanh nhướn mày, thầm cắn răng, vung tay tiến bước, liên tiếp công ra bảy chiêu.

Mai Ngâm Tuyết cười khanh khách:

- Khá lắm, chiêu thức rất tuyệt ... hiện muội, ý tử không phải là nói võ công của hiện muội thấp kém, nhưng đối phó với võ công của Triều Thiên Cung phái Côn Lôn truyền lại quả là còn hơi sút kém, chi bằng hãy nghe lời tử tử lui ra đi !

Trong khi nói lại nhẹ nhàng công ra vài chiêu, song chiêu nào cũng cực kỳ hung hiểm, có chiêu rõ ràng đánh vào khoảng không, song lại là chỗ Chiến Đông Lai bắt buộc phải tới, có chiêu rõ ràng đánh vào bên đông, song chưởng lại xuống ở bên tây.

Chiến Đông Lai hết sức kinh hãi, thầm nhủ:

- Thiếu nữ này là ai nhỉ ? Chiêu thức quả là hiểm hóc, ánh mắt quả là ghê gớm, đã nhận ra được lai lịch sư môn của mình.

Bỗng y hú lên một tiếng lanh lảnh, thân hình vọt ngang lên, trong cơn cấp bách, y đã thi triển Phi Long Thân Pháp danh chấn thiên hạ của phái Côn Lôn.

Mai Ngâm Tuyết lại cười khúc khích nói:

- Diệp hiện muội đã không chịu vâng lời tử tử, tử tử đành phải tránh ra thôi.

Vừa dứt lời người nàng đã lui xa ra ngoài một trượng.

Nam Cung Bình thất kinh, trầm giọng nói:

- Mai cô nương làm sao thế này ?

Mai Ngâm Tuyết tươi cười:

- Hai người đánh một kỳ khô quá, để nàng thử trước, có gì mà phải lo lắng !

Nam Cung Bình đành mặt, không màng đến nàng nữa, chú mắt theo dõi sự biến hóa của thân pháp Chiến Đông Lai, chỉ thấy người y lơ lững trên không, nhanh nhẹn xoay chuyển, có lúc mũi chân nhẹ chấm đất rồi lại tung vọt lên, có lúc chỉ mượn vào chưởng lực của Diệp Mạn Thanh thì đã có thể tung lướt trên không, trong thoáng chốc Diệp Mạn Thanh đã bị phủ trùm dưới chưởng pháp kỳ ảo độc đáo của y.

Thế nhưng sau vài chiêu, thân pháp của Diệp Mạn Thanh vẫn vậy, tuy kém thế song vẫn chưa có hiện tượng thua bại, hai tay nàng thoát như "phụng hoàng triển dực" lúc lại như "đơn phụng triều dương", hai chân trông không hề di động, song kỳ thực nàng đã bước theo phương vị kỳ môn, mỗi bước đều không ra ngoài phạm vi một thước.

Mai Ngâm Tuyết khẽ chau mày, dường như lấy làm lạ bởi Diệp Mạn Thanh đã cầm cự được lâu đến thế, song khi nhìn kỹ, lại nhoẻn cười nói:

- Thì ra "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch lại còn dạy cho nàng ta chiêu thức và loại pháp để chuyên đối phó với loại võ công này, nhưng có lẽ Diệp Thu Bạch cũng không ngờ tới, nàng ta chưa dùng để đối phó với đệ tử Thần Long, mà lại dùng để đối phó với môn hạ Côn Lôn.

Nam Cung Bình buông tiếng cười gằn, vẫn không nhìn ngó đến nàng.

Vạn Đạt rón rén đến gần nói:

- Diệp cô nương chỉ e ...

Nam Cung Bình ngắt lời:

- Dù là hai đối một thì kẻ này cũng phải tiếp tay với nàng.

Vạn Đạt liếc nhìn Mai Ngâm Tuyết, thấy nàng bỗng ra chiều buồn bã, cúi mặt thở dài nói:

- Công tử hãy an tâm, tôi ... tôi ...

Bỗng phóng bước ra, vung tay nhắm Chiến Đông Lai tông ra một chưởng.

Diệp Mạn Thanh lúc này hơi thở đã hơi gấp, sức lực đã suy sút, thế công chính của Chiến Đông Lai vừa chuyển qua Mai Ngâm Tuyết, nàng bèn thềm thở dài, lùi ra xa một trượng, thờ thẫn đứng nhìn thân hình của Chiến Đông Lai.

Nam Cung Bình đưa mắt nhìn Diệp Mạn Thanh, như muốn đi đến bên nàng, song cuối cùng vẫn không cất bước.

Vạn Đạt thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói:

- Thảo nào "Khổng Tước Phi Tử" đã danh chấn thiên hạ ...

Tuy y chưa nói hết lời, song ra vẻ hết sức khâm phục võ công của Mai Ngâm Tuyết.

Diệp Mạn Thanh thềm thở dài buồn bã chầm chậm cúi đầu, ánh trăng soi bóng người thấp thoáng trên mặt đất, nàng lại buông tiếng thở dài, quay người chầm chậm bước đi.

Nam Cung Bình khẽ cất tiếng gọi:

- Diệp cô nương ...

Đồng thời đã phóng bước đến bên nàng nói:

- Cô nương định bỏ đi sao ?

Diệp Mạn Thanh vẫn không ngẩng lên, chậm rãi nói:

- Tôi ... tôi phải đi ngay.

- Nhưng gia sư ...

Nam Cung Bình chưa dứt lời bỗng nghe Mai Ngâm Tuyết quát:

- Dừng tay lại !

Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh cùng quay người lại, chỉ thấy Chiến Đông Lai vừa phóng ra một chiêu, nghe tiếng thoáng kinh ngạc, đoạn đứng lại thu chưởng về nói:

- Gì thế ?

Mai Ngâm Tuyết đưa tay vuốt tóc, nhoẻn cười nói:

- Hai người không thù không oán, liều mạng để làm gì kia chứ ?

Chiến Đông Lai sững sờ nhìn nàng, những thấy ánh mắt nàng long lanh ngập đầy tình ý nhìn mình, bèn đưa tay vỗ trán, cười to nói:

- Phải rồi hai người không thù không oán, sao lại liều mạng làm gì ?

Y vừa cười nói, tay len lén lau mồ hôi trán.

Mai Ngâm Tuyết nhoẻn cười nói:

- Hai ta chẳng những không cần liều mạng hơn thua nhau, mà hơn nữa với võ công như hai ta, nếu cùng truyền thụ cho nhau thì trên chốn giang hồ còn ai là địch thủ của hai ta nữa ?

Nàng luôn miệng xưng hô "hai ta" khiến Nam Cung Bình biến hẳn sắc mặt.

Chiến Đông Lai cười ngơ ngẩn, không ngớt gật đầu nói:

- Phải rồi, nếu hai ta cùng truyền thụ cho nhau ... ha ha, vậy thì quá tốt, thật là quá tốt.

Mai Ngâm Tuyết cười:

- Vậy thì vì sao hai ta lại không truyền thụ cho nhau chứ ?

Chiến Đông Lai cười to:

- Phải rồi, vậy thì kẻ này ...

Nam Cung Bình không dần được nữa quát lớn:

- Im ngay !

Mai Ngâm Tuyết sầm mặt lạnh lùng:

- Gì vậy ?

Chiến Đông Lai trừng mắt quát:

- Gì vậy ? Chẳng lẽ người...

Mai Ngâm Tuyết ngắt lời:

- Mặc kệ y !

Đoạn ném cho Nam Cung Bình cái nhìn lạnh lùng nói tiếp:

- Tôi với các hạ chẳng có mối quan hệ gì với nhau cả, việc của tôi không cần các hạ xen vào, và di lệnh của Long Bố Thi cũng chẳng liên quan đến tôi, tốt hơn các hạ hãy cùng Diệp cô nương của các hạ đi mà lo hoàn thành di mệnh cho ông ấy.

Nam Cung Bình thờ thẫn, cắn răng, hai tay nắm chặt.

Mai Ngâm Tuyết quay sang Chiến Đông Lai nhoẻn cười nói tiếp:

- Hai ta đi thôi, trước tiên hãy tìm chỗ nào để ăn chút gì, tôi đói lắm rồi !

Chiến Đông Lai cười hớn hở:

- Đi !

Hai người cùng nhìn nhau cười rồi thì cùng phi thân lướt đi, ra ngoài ba trượng, Chiến Đông Lai bỗng ngoái lại, lớn tiếng nói:

- Nếu các hạ muốn tìm kẻ này so tài, tốt hơn hãy trở về luyện thêm ba năm nữa, lúc đó đại gia đây vẫn có thể nhường một tay như thường.

Khi dứt tiếng thì người đã ở tận ngoài xa, chỉ còn lại tiếng cười cuồng ngạo và đắc ý vang vọng trong đêm tối.

Nam Cung Bình nghe tiếng cười ấy như xuyên thấu tận đáy lòng, chàng nắm chặt hai tay thầm nhủ:

- Mai Ngâm Tuyết, Mai Lãnh Huyết, Mai Ngâm Tuyết, Mai Lãnh Huyết ...

Chỉ có hai cái tên ấy quay cuồng trong tâm trí, không còn nghĩ được gì khác hơn nữa, Diệp Mạn Thanh dõi mắt trông theo bóng dáng Mai Ngâm Tuyết đi xa, bỗng buông tiếng hừ lạnh lùng rồi nói:

- Sao công tử không đuổi theo nàng ta ?

Nam Cung Bình buông tiếng thở dài, cười khẩy:

- Tại sao tôi phải đuổi theo nàng ta chứ ?

Diệp Mạn Thanh lạnh lùng:

- Rõ là vô lương tâm !

Đoạn ngoảnh mặt đi, Nam Cung Bình ngăn người nhìn nàng, thầm tự hỏi:

- Ta vô lương tâm ? Nàng đã đối xử với ta như vậy mà còn bảo ta vô lương tâm ...

Diệp Mạn Thanh bỗng quay lại nói:

- Nàng ta tốt với công tử chả lẽ công tử không biết ? Chả lẽ công tử không hề bận tâm ?

Nam Cung Bình thừ ra một hồi, đoạn chậm rãi nói:

- Nàng vậy là tốt với tại hạ ư ?

Diệp Mạn Thanh cười gằn:

- Nếu không tốt thì sao nàng ta lại quan tâm cho công tử đến vậy, không có gì có thể làm cho nàng ta động đậy, vậy mà thấy công tử ... khạc khạc ...

Diệp Mạn Thanh chợt nghĩ đến mình cũng nào có khác gì, bèn dềnh dảnh hai tiếng rồi im bật, thẹn thùng cúi mặt, hai má ửng hồng.

Nam Cung Bình buông tiếng thở dài, lòng vô cùng rối rắm, với thanh danh của Mai Ngâm Tuyết khi xưa, cùng với tính nết lạ lùng và cách đối người xử thế lạ lùng của nàng, đã khiến chàng không sao tin được tình cảm của nàng đã dành cho mình, cũng chính vì lẽ ấy, đã khiến chàng không thể lượng thứ cho nàng rất nhiều, mặc dầu lẽ ra có thể lượng thứ được.

Đó là một tình cảm hết sức phức tạp, và cũng là nhược điểm của tình cảm nhân loại.

Chàng không thể nào giải thích với người khác và cũng không thể giải thích với chính mình.

Bởi nàng đã không chăm sóc chu đáo cho Diệch Dương, đã cố ý làm nhục Diệch Mạn Thanh, và tuy rằng nàng cũng giả vờ lạnh nhạt với chàng, song Nam Cung Bình chính trực vô tư khi đã rơi vào dòng chảy của tình cảm, cũng không khỏi trở nên có phần ích kỷ, chàng chỉ nghĩ:

- Mình chưa từng đối xử tệ với nàng, sao nàng lại đối xử với mình như vậy ?

Thế là chàng bất giác thở dài nói:

- Vì lẽ gì nàng lại đối với tôi như vậy ? Vì lẽ gì chứ ?

Diệch Mạn Thanh nghiêm mặt ngẩng lên:

- Công tử có biết nàng ta biết bao thích mền công tử, thấy có một người con gái khác tìm công tử là ... là ...

Nàng vờ làm ra vẻ nghiêm nghị nói tiếp:

- Nàng ta không biết tôi tìm công tử chẳng qua là vì đã hứa với lệnh sư.

Nam Cung Bình lòng rối bời, chẳng rõ là buồn, giận hay vui, bỗng cảm thấy mọi hành động của Mai Ngâm Tuyết đều có thể lượng thứ, chẳng qua mình đã đa nghi trách lầm nàng, chàng bèn nghiêm khắc khiển trách bản thân, nhưng bỗng lại nhận thấy cũng còn một số không thể lượng thứ được, chàng lại nhớ đến nụ cười của Chiến Đông Lai, thế là chàng nghe lòng đau nhói.

Vạn Đạt là người già dặn kinh nghiệm đời, tự nãy giờ lảng lạng theo dõi mọi diễn biến, hiểu rất rõ tâm trạng của hai người thiếu niên trong lúc này, và cũng hết sức thông cảm cho hành động của Mai Ngâm Tuyết, bởi y đã hiểu người thiếu nữ này tuy trông lạnh lùng, song kỳ thực cũng rất đa tình.

Thế là bèn trầm giọng nói:

- Mai cô nương tuy bỏ đi, nhưng chẳng qua đi vì nhất thời khích phần thôi, chỉ vì tội nghiệp cho gã thiếu niên cuồng ngạo nhưng ấu trĩ kia, hẳn sẽ phải ...

Nam Cung Bình cười khẩy ngắt lời:

- Dù Chiến Đông Lai cuồng ngạo ấu trĩ đến đâu thì nàng cũng không nên sử dụng thủ đoạn như vậy.

Vạn Đạt thở dài:

- Đành rằng vậy, nhưng ...

Nam Cung Bình bồng hét lớn:

- Diệt Thượng Thu Lộ !

Vạn Đạt chưng hửng:

- Diệt Thượng Thu Lộ phải chăng chính là ...

- Chính là thanh kiếm báu do gia sư để lại, tại hạ đã đặt bên cạnh Địch Dương.

Vạn Đạt ngẩn ra một hồi đoạn lẩm bẩm:

- Khi Địch Dương bỏ chạy, dường như trong tay có ánh sáng lấp lánh ...

Nam Cung Bình giậm mạnh chân:

- Đi, nếu tại hạ mà ...

Diệp Mạn Thanh vụt quay lại, lạnh lùng:

- Công tử định đi đâu ?

Nam Cung Bình ngớ người:

- Tại hạ ... tại hạ ...

Diệp Mạn Thanh nói tiếp:

- Bất luận đi đâu, trước hết công tử hãy xem lưu thư của lệnh sư rồi hẳn đi cũng chẳng muộn.

Nam Cung Bình thoáng ngạc nhiên:

- Lưu thư của gia sư đã ở trên mình cô nương rồi ư ?

Diệp Mạn Thanh chậm rãi từ trong lòng lấy ra một phong thư, ánh mắt đảo quanh, nhẹ nhàng bỏ xuống dưới đất.

Nam Cung Bình cúi xuống lấy lên, trầm ngâm nói:

- Những lời dặn của gia sư là sau ba hôm mới ...

Diệp Mạn Thanh lạnh lùng:

- Công tử hiện đã không trở về Chỉ Giao sơn trang, xem trước thì cũng đâu hề gì. Nếu như ba điều tâm nguyện chưa xong của lệnh sư bắt buộc tôi phải cùng hoàn thành với công tử thì tốt hơn hãy nhanh chóng làm ngay, còn như không bắt buộc phải có tôi thì tôi cũng được thoát ra ngoài vòng sớm hơn.

Giọng nói nàng ao ước được rời khỏi Nam Cung Bình càng sớm càng tốt, và ánh mắt cũng ngập đầy u oán.

Nam Cung Bình đứng thừ ra một hồi mới chậm rãi mở phong thư ra, nét chữ quen thuộc và rần rỏ kia lại hiện ra trước mắt chàng, chỉ thấy trên ấy viết:

- "Bình nhi thân mến ! Ta đã ra đi, Chỉ Giao sơn trang không phải là nơi trú thân lâu dài của ngươi, một đời sự nghiệp của lệnh tôn cũng đang chờ ngươi quán xuyến, song thấy ngươi chẳng phải người thường, đến tuổi già dù chán phú quý ... "

Chàng ngưng xem, lòng thầm cảm kích sư phụ đã tôn kính song thân chàng, nỗi nhớ thương song thân và ân sư đã khiến lòng chàng bồi hồi xao xuyến, một hồi thật lâu mới xem tiếp.

- "Thân thế ngươi đặc thù, cảnh ngộ phi thường, trong tương lai thành tựu vô hạn. Đấng trượng phu chẳng thể không vợ, việc nội trợ cũng hết sức cần thiết, Diệp Mạn Thanh cô nương hiền thực khôn ngoan, rất xứng đáng là người se mối tơ hồng, đó là tâm nguyện thứ nhất của ta. Long Phi nếu không có con trai, mong rằng khi ngươi sinh con trai hãy mang lấy hai họ hầu nối dõi tông đường cho dòng họ Long, đó là tâm nguyện thứ hai của ta."

Nam Cung Bình cảm thấy mặt nóng ran, không dám nhìn mặt Diệp Mạn Thanh nữa, chàng không thể nào ngờ được "tâm nguyện chưa xong" của sư phụ lại là những việc ấy.

Chàng hăng giọng rồi xem tiếp:

- "Và nữa, những cố lão võ lâm có một truyền thuyết thần bí, thánh địa võ công trên cõi đời này chẳng phải Thiếu Thất hay Cao Sơn cũng chẳng phải Côn Lôn hay Võ Đang mà là ở tại một điện và một đảo, đảo có tên là Quần Ma, điện có tên là Chư Thần, đều ở chốn hư vô diệu vọng, người đời khó thể tìm gặp. Đảo Quần Ma là nơi trú ngụ của bọn đại gian đại ác. Điện Chư Thần là nơi chốn vui thú của bậc đại trung đại thiện, người không có võ công tuyệt cao khó có thể bước chân vào hai nơi ấy."

Nam Cung Bình nghe lòng háo hức nhận thấy việc này ngập đầy thần bí quý dị, chăm chú xem tiếp:

- "Lúc còn thiếu niên ta đã nghe nói đến truyền thuyết về một điện và một đảo này rồi nhưng người nói ra đã trịnh trọng khuyên cản ta, cả đời chỉ có thể kể lại việc này một lần nhưng suốt cả đời ta đã ngao du tìm kiếm mà vẫn không gặp được hai nơi ấy. Nay ta đã ra đi bèn truyền thuật lại với ngươi và Mạn Thanh, nhưng các người không được kể lại với người khác, hãy khắc ghi kỹ. Nếu các người hữu duyên, biết đâu có thể đặt chân đến hai nơi ấy tìm hiểu sự thật, hầu đạt thành tâm nguyện của ta."

Nam Cung Bình xem xong một mạch, bất giác nhắm mắt lại, trí óc lập tức hiện ra hai khung cảnh trái ngược nhau ...

Một tòa bửu điện nguy nga lộng lẫy sừng sững đứng giữa mây mù, ngói vàng vách bạc, bậc cấp bằng bạch ngọc. Trong điện những cụ già tóc bạc từng nhóm năm ba người cùng giảng văn thuyết võ, ngoài điện toàn cây ngọc, quỳnh dao, đầy tiên cầm dị thú kim đồng ngọc nữ nô nức vui đùa.

Nơi khác thì là ác thủy cùng sơn, sóng nước mênh mang, quanh năm sương mù dày đặc, độc trùng ác thú đầy rẫy trên đảo, mùi máu tanh lan xa hàng mười dặm, thỉnh thoảng lại có tiếng cười ghê rợn vang lên trong bóng tối.

Diệp Mạn Thanh đứng lặng nhìn, chỉ thấy Nam Cung Bình cầm lá thư trên tay, lúc thì nhăn mặt, lúc thì sững sờ cảm thán, lúc thì nhắm mắt mỉm cười, lúc thì đôi mày chau chặt, nàng hết sức lấy làm thắc mắc, không dần được, cất tiếng hỏi:

- Đã xem xong chưa vậy ?

Nam Cung Bình giật mình bưng tỉnh:

- Xem xong rồi !

Vội đưa lá thư giấu ra sau lưng, Diệp Mạn Thanh cười khẩy nói:

- Công tử không muốn đưa tôi xem thì thôi !

Nam Cung Bình ấp úng:

- Không ... chẳng phải là không muốn ...

Diệp Mạn Thanh đánh mặt:

- Tôi chỉ cần biết, ba điều tâm nguyện chưa xong của lệnh sư có liên quan đến tôi hay không ?

Nam Cung Bình dềnh hắng hai tiếng, ấp úng:

- Đó thì ... ờm ... đó thì ...

Trong khi ấy lòng thầm nói:

- "Chẳng những có liên quan đến nàng mà còn ... ôi ... "

Diệp Mạn Thanh nhướn mày:

- Nếu không liên quan thì tôi đi đây.

Đoạn sải bước bỏ đi, Nam Cung Bình bối rối:

- Diệp cô nương ...

Diệp Mạn Thanh lạnh lùng:

- Chi vậy ?

- Ở ... ơ ...

Nam Cung Bình vừa nóng ruột lại vừa thẹn thùng, chẳng biết phải nói làm sao, đành chỉ thầm nhủ:

- "Đành rằng sư phụ đã bảo, nhưng ... dứt khoát không thể nào chấp hành được. Ôi, xin từ biệt, cuộc chia tay hôm nay không hẹn ngày gặp lại, mong nàng hãy ... "

Chợt cảm thấy bàn tay lỏng ra, lá thư trong tay đã bị Diệp Mạn Thanh đoạt mất.

Diệp Mạn Thanh đoạt lấy lá thư, lạnh lùng nói:

- Lệnh sư đã bảo tôi cùng xem với công tử, đành rằng công tử trái lời lệnh sư, nhưng tôi không thể làm trái lại lời dặn của lão nhân gia ấy.

Nàng vừa nói vừa đưa mắt xem thư, lập tức mặt đỏ bừng, vẻ lạnh lùng hoàn toàn biến mất, lại xem tiếp, bỗng bật cười khúc khích, đưa tay che miệng, giọng run run nói:

- Công tử ... công tử ...

Nam Cung Bình ngượng ngùng đứng thừ ra lắp bắp nói:

- Tại hạ ... tại hạ ...

Chàng nghe lòng hết sức phức tạp, vừa ngại ngùng áy náy, khổ đau mâu thuẫn, lại vừa có một cảm giác dịu ngọt ấm áp len vào, bất giác đưa mắt nhìn Diệp Mạn Thanh, ngay khi ấy nàng cũng vừa đưa mắt nhìn chàng, bốn mắt nhìn nhau, Diệp Mạn Thanh bỗng lại cười khúc khích, rồi cất bước bỏ chạy.

Tuy nàng sai bước bỏ đi, song chưa hề thi triển võ công, như có ý chờ người khác đưa tay kéo lại.

Nam Cung Bình thờ thẩn nhìn theo, vẫn đứng yên tại chỗ. Gió đêm hiu hắt, trong đêm khuya tĩnh mịch thốt nhiên có tiếng động khác lạ vang dậy khắp nơi.

Diệp Mạn Thanh chẳng bước, chỉ nghe những tiếng huýt gió kỳ dị từ xa vọng đến, rồi thì tiến tới dần dần ...

Nam Cung Bình cũng thoáng biến sắc mặt, cảm thấy tiếng huýt gió ấy lạnh lốt tê thiết, rất chói tai và ghê rợn, thoáng chốc tiếng huýt sáo ấy tràn ngập không gian.

Diệp Mạn Thanh rùng mình, vội xoay người phóng nhanh về bên Nam Cung Bình, hơ hải nói:

- Cái ... cái gì ... vậy ?

Nam Cung Bình nghiêng mặt sang Vạn Đạt hỏi:

- Việc gì thế này ?

Dưới ánh đêm, chỉ thấy Vạn Đạt mặt mày trắng bệch, mắt chòng chọc nhìn về phía trước, hai tay thọc vào lòng nhưng run lẩy bẩy, như không hề nghe câu hỏi của Nam Cung Bình, mặt lộ vẻ hết sức khiếp hãi.

Nam Cung Bình thấy vậy cũng không khỏi rợn người, song vẫn cố mỉm cười với Diệp Mạn Thanh và nói:

- Đừng sợ, không ...

Chưa dứt lời trên bãi gạch đá phía trước bỗng xuất hiện một bóng người từng bước đi trở lui về phía này, tựa hồ việc đang xuất hiện trước mặt khiến y không dám quay lại bỏ chạy.

Tiếng huýt gió mỗi lúc càng thêm gấp rút, nhưng người ấy thì càng lui càng chậm, cơ hồ sợ hãi đến bủn rủn tay chân, không cất bước được nữa.

Nam Cung Bình đằng hắng rồi nói:

- Bằng ...

Chàng vừa cất tiếng, người kia bỗng bật lên một tiếng kinh hãi vụt quay phắt lại. Chỉ thấy người ấy mặt mày cần cổ, ánh mắt tản mạn, đầu nhăn bóng không một sợi tóc, y phục hết sức kỳ dị, hệt như nửa chiếc bao bố tròng vào người vậy.

Nam Cung Bình thoáng ngẩn người:

- Bằng ... hữu ...

Nào ngờ người ấy lại bật lên một tiếng kinh hãi, nấp vào sau lưng chàng, và chàng cũng không nói tiếp được nữa.

Diệp Mạn Thanh kinh dị nhìn chàng, đoạn đảo mắt nhìn, chợt thấy mấy mươi con rắn độc vẩy xanh từ trong bóng tối ùa ra, dưới ánh trăng nhạt nhòa, những chiếc vẩy nhỏ li ti trên mình đàn rắn lấp lánh ánh sáng ghê rợn. Diệp Mạn Thanh rú lên hoảng hốt, bất giác nép vào lòng Nam Cung Bình.

Vạn Đạt bỗng hét vang, song chưởng cùng vung lên, chỉ thấy cát vàng tung ra mù mịt, rơi xuống trước mặt họ cách ngoài năm thước.

Tiếng huýt gió thấp dần, theo sau mỗi con rắn độc đều có một người hành khất áo quần lam lũ, tóc tai rối bời mặt mày u ám. Những hành khất này tuy hình dáng khác nhau, nhưng mặt người nào cũng đầy vẻ u ám, im lìm từ trong bóng tối tiến ra, chẳng khác nào những u linh từ dưới địa ngục chui lên.

Diệp Mạn Thanh hoảng hốt ôm chặt lấy Nam Cung Bình, bỗng cảm thấy người Nam Cung Bình cũng run lẩy bẩy, nàng hết sức lấy làm lạ, đảo mắt nhìn, thì ra quái nhân đầu trọc cũng đang ôm chặt lấy Nam Cung Bình và toàn thân không ngớt run rẩy, nên khiến Nam Cung Bình cũng bị run lây.

Nam Cung Bình đưa mắt nhìn Diệp Mạn Thanh, lòng chẳng rõ là vì sợ hãi, là ngạc nhiên, hay là vui sướng vì có thể bảo vệ cho người khác, có lẽ ba cảm giác ấy đều có một phần.

Những con thanh xà xấu ác ngúc ngoắc bò trên mặt đất trông tuy chậm, song kỳ thực lại rất nhanh, thoáng chốc đã bò đến vòng cát vàng do Vạn Đạt rải ra.

Vạn Đạt vẻ mặt nghiêm nặng, thấy đàn rắn thấy đều dừng lại trước lớp cát vàng, con thì khoanh tròn, con thì lè lưỡi thập thò, song không con nào dám đến gần vòng cát vàng trong phạm vi một thước.

Nam Cung Bình quét mắt nhìn, đếm thấy nhóm hành khất tất cả mười bảy người, ánh mắt người nào cũng u ám và ẩn chứa sát cơ, song miệng lại tha thiết van xin:

- Xin đại lão gia làm ơn làm phúc, bố thí cho một ít đồ trong chiếc túi kia.

Ngưng chốc lát rồi lập lại. Tiếng này nối tiếp tiếng kia, mười bảy chiếc miệng cùng cất lên rồi cùng chấm dứt, cứ thế lặp đi lặp lại không khác một từ.

Nam Cung Bình vừa kinh ngạc lại vừa thắc mắc, bất giác ngoái lại nhìn quái nhân đầu trọc, chỉ thấy y áo quần rách tơi tả, không có vật gì quý giá, chỉ hai tay ôm chặt một chiếc bao bố, mà trong bao bố cũng trống rỗng, nào có vật gì đáng cho người cầu xin ?

Chàng đảo mắt ngẫm nghĩ, song chẳng thể nào hiểu nổi sự bí ẩn bên trong. Tuy nhiên lòng nghĩa hiệp trợ giúp kẻ yếu đã khiến chàng hết sức thương hại lão nhân nghèo nàn sau lưng. Bỗng thấy Vạn Đạt lướt tới trước đoạn đuôi rắn chưa chôn khi nãy, như muốn che giấu không cho nhóm hành khất kia trông thấy, hai tay y nắm chặt, hiển nhiên đang thủ sẵn loại cát vàng mà lũ rắn khiếp sợ.

Tiếng huýt gió đã ngưng từ lâu, tiếng van xin cũng mỗi lúc càng thấp trầm, nếu không nhìn mặt mũi của họ, những tiếng van xin ấy quả là khiến người chạnh lòng xót thương, song sát cơ u ám trên mặt lại khiến cho những tiếng van xin ấy vô cùng rợn rợn.

Vạn Đạt lớn tiếng nói:

- Các vị bằng hữu phải chẳng đến từ "Ngục Hạ Chi Ngục" ở ngoài Quan Ngoại ?

Tiếng van xin cùng lúc im bật, mười bảy đôi mắt chăm chăm nhìn vào Vạn Đạt. Một người cao gầy mắt sáng quắc nhưng mặt không hề có chút sắc máu chậm chậm tiến tới, bước chân y vật vờ như có thể bị gió thổi ngã bất kỳ lúc nào, chiếc áo rách trên người to rộng thùng thình tung bay theo gió, như một bóng u linh lướt qua lớp cát vàng, nhìn Vạn Đạt buông một tiếng cười rờn rợn, khể khàng nói:

- Người có biết ta chẳng ?

Vạn Đạt lúc này không khỏi rợn người, run giọng nói:

- Các vị bằng hữu phải chẳng là U Linh Quần Cái mà chốn giang hồ đã đồn đại ?

Dị cái cao gầy lại buông tiếng cười lạnh lùng:

- Không sai ! Ngực hạ chi ngực u linh quỷ cái, cùng hồn ác quỷ, cưỡng đoạt kẻ ác ... Hắc hắc, người chưa từng xuống mười chín tầng địa ngục, làm sao biết được đám ác quỷ bọn ta ?

Bồng ngược mặt lên ngậm:

- Cùng hồn Y Phong, ác quỷ Tống Chung, không thí tiền tài, ắt phải gặp hung ...

Toàn thể quần cái cùng cất tiếng phụ họa, hết như tiếng tỉ tê của loài ma quỷ chốn u minh, nghe hết sức rùng rợn.

Vạn Đạt bất giác lùi sau một bước, trầm.

**** mất 2 trang ****

định, bỗng buông tiếng cười khẩy rồi nói:

- Giả dạng quỷ thần, rõ là vô tích sự.

"Cùng Hồn" Y Phong nhe răng cười:

- Con gái mười tám mười chín tuổi lại ngã vào lòng đàn ông, vậy mà còn dám lảm lời, trong mười chín tầng địa ngục cũng chả có thứ nữ quỷ không xấu hổ như người.

Diệp Mạn Thanh đỏ mặt, vừa thẹn vừa giận quát:

- Người nói gì ?

Vung tay một chưởng bổ ra, Nam Cung Bình vội nắm lấy tay áo nàng nói:

- Hãy khoan !

Diệp Mạn Thanh tức tối:

- Bọn này giả dạng quỷ thần, kiêu căng lộng hành, còn nói nhiều với họ làm gì ?

Nam Cung Bình nghiêm chỉnh:

- Hành khất xin tiền đó là lẽ thường tình, trong giới giang hồ có rất nhiều danh hiệu kỳ lạ, dùng tên quỷ cũng không hẳn là phường gian ác, người ta không hề có ác ý với mình, chỉ xin mình nhường lối thôi, mình đâu thể tùy tiện xuất thủ như vậy ?

"Cùng Hồn" Y Phong đang cười nham nhở, nghe nói thế không khỏi ngớ người, từ khi bước chân vào chốn giang hồ đến nay, y chưa từng nghe ai phê bình mình như vậy bao giờ.

Diệp Mạn Thanh cũng ngẩn người, cuối cùng chậm chậm buông tay xuống.

Lão nhân đầu trọc hoảng hốt run giọng:

- Công tử ... chả lẽ công tử lại để cho bọn quỷ đói này cướp đoạt đồ vật của lão già nghèo nàn này hay sao ?

Nam Cung Bình mỉm cười, cao giọng nói:

- Từ lâu nghe nói U Linh Quần Cái du hí nhân gian, lấy tài sản của người không bao giờ quá nửa phần, và lại chỉ cướp phá tế bần, tại hạ từ lâu vô cùng ngưỡng mộ, vậy mà hôm nay quý bang lại truy bức một lão nhân như thế này, thật tại hạ hết sức lấy làm lạ !

Lời lẽ chàng rất thành thật thẳng thắn. "Cùng Hồn" Y Phong bật cười ha hả:

- Thật không ngờ người còn trẻ mà lại hiểu biết về bọn quỷ đói này tường tận như vậy.

Tiếng cười của y giờ đây dường như là thật sự của bản thân, giọng nói cũng không còn quỷ khí nữa.

Vạn Đạt thán phục thầm nhủ:

- Năm xưa mình chỉ đề cập qua loa về Ngạc Quỷ Bang, thật không ngờ đến hôm nay mà y vẫn còn nhớ rõ thế này.

"Cùng Hồn" Y Phong ngưng cười, chậm rãi nói:

- Người đã hiểu tường tận như vậy, hẳn cũng biết U Linh Quần Quỷ không bao giờ trở về tay không, người không nên xen vào chuyện thì tốt hơn.

Y bỗng lách người, toan lướt ra sau lưng Nam Cung Bình, lão nhân đầu trục hoảng kinh hét toáng lên:

- Cứu tôi ...

Song Nam Cung Bình đã cản trước mặt Y Phong, trầm giọng nói:

- Các hạ lại còn truy bức lão nhân nghèo nàn này như vậy, thật khiến tại hạ hết sức thất vọng về thanh danh của quý bang.

"Cùng Hồn" Y Phong chững người, bỗng cười khẩy nói:

- Lão nhân nghèo này ? Người bảo lão ta nghèo nàn ư ? Nếu lão ta mà không giàu hơn người gấp mười lần, và không giàu mà bất nhân thì làm sao U Linh Quần Quỷ lại ra tay với lão ta ?

Nam Cung Bình ngẩn người, lão nhân đầu trục hét to:

- Đừng nghe lời y, đừng nghe lời y, lão làm sao có tiền ...

Diệp Mạn Thanh bỗng nói:

- Họ Y kia, các hạ bảo lão nhân này giàu hơn y gấp mười lần phải không ?

"Cùng Hồn" Y Phong cười khẩy:

- Đúng thế !

- Nếu sai thì sao ?

U Linh Quỷ Cái mắt sáng như đèn:

- Nếu sai thì bọn ác quỷ này thà chịu đói thêm mười năm nữa, nhất định lập tức bỏ đi ngay ...

Diệp Mạn Thanh gần giọng:

- Thật chứ ?

Y Phong cười khẩy:

- Bé con ấu trĩ, người biết gì kia chứ ? Lão ấy tuy trông nghèo xơ nghèo xác, nhưng kỳ thực gia tài trăm vạn, hôm nay chẳng qua ta chỉ muốn lấy có nửa phần cái ở trong túi của lão ta, vậy không khách sáo hay sao ? U Linh Quỷ Cái xưa nay không bao giờ ra tay với người nghèo, bằng không thì đâu có để cho nha đầu người lấm lời như vậy.

Diệp Mạn Thanh lạnh lùng:

- Các hạ biết vị công tử này là ai không ?

"Cùng Hồn" Y Phong đưa mắt xem xét Nam Cung Bình giây lát, bỗng đi sang trái năm bước, Nam Cung Bình thoáng chau mày, cũng theo y đi năm bước, vẫn đứng cản trước mặt.

"Cùng Hồn" Y Phong mắt không rời bước chân của chàng, bỗng lại buông tiếng cười khẩy nói:

- Trông cũng giống một công tử nhà giàu, nhưng rất tiếc trên mình không có được mười lạng bạc.

Nam Cung Bình thầm kinh hãi:

- "Nghe đồn trong chốn giang hồ người có ánh mắt sắc bén có thể qua bước chân và vết xe mà đoán ra được số lượng tiền tài châu báu bên trong, thật không ngờ ánh mắt của "Cùng Hồn" Y Phong lại sắc bén đến vậy."

Diệp Mạn Thanh lại nói:

- Chẳng lẽ trên mình của lão nhân này có vàng bạc ?

"Cùng Hồn" Y Phong nghiêm giọng:

- Tuy không có vàng bạc, nhưng ngân phiếu thì có rất nhiều, nhưng cái ta cần lấy cũng không phải là ngân phiếu, mà là ...

Vừa nói đến đó, lão nhân đầu trọc bỗng quay người bỏ chạy.

"Cùng Hồn" Y Phong cười khẩy:

- Lão Lão Tây, người chạy thoát được ư ?

Vừa dứt lời, lão nhân đầu trọc quả nhiên đã đi lui trở về, thì ra có mấy con rắn xanh cản đường lão.

"Cùng Hôn" Y Phong lớn tiếng nói:

- Đại cô nương bất tất lắm lời, trừ phi là công tử của Nam Cung thế gia, trong chốn giang hồ không còn ai giàu hơn Lão Lão Tây này nữa, hai người không đừng can thiệp vào việc này làm gì ? Hôm nay may mà gặp ta, nếu như gặp Tống Ác Quỷ thì hai người tận số rồi.

Diệp Mạn Thanh cười khẩy:

- Công tử hãy ...

Nam Cung Bình trầm giọng ngắt lời:

- Tại hạ chính là Nam Cung Bình !

"Cùng Hôn" Y Phong ngớ người, lùi sau ba bước, bỗng vung tay một chưởng đánh vào ngực Nam Cung Bình.

Đòn tấn công hết sức bất ngờ, lại nhanh như chớp, chỉ thấy cánh tay áo rộng thùng thình của Y Phong phất lên, bàn tay đã chạm vào áo trước ngực Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình quát khế, không tránh né mà còn sấn tới, tay trái hộ ngực, tay phải vung cao nhanh nhẹn điểm vào huyệt Khúc Trì nơi khuỷu tay Y Phong.

Chiêu này lấy công làm thủ, chính là một tuyệt chiêu trong Tiềm Long Tứ Thức của sư môn, nào ngờ chiêu thức của chàng chưa đến nơi thì Y Phong đã lui ra ba bước, thở dài nói:

- Quả nhiên là môn hạ của Thần Long, Nam Cung tử đệ, thôi được ... Lão Lão Tây, hôm nay may cho lão đấy.

Đoạn khoát tay một cái, tiếng huýt gió lại nổi lên bốn phía, những con rắn xanh ở ngoài vòng lớp cát vàng thấp thó lười đở, rồi thì phóng vút vào trong tay áo của U Linh Quần Cái.

Nam Cung Bình bỗng nói:

- Y Bang chủ khoan đi đã !

Y Phong nghiêm giọng:

- Đã đánh cuộc thua tất nhiên là phải bỏ đi, Ngạ Quỷ Bang tuy cường sinh ngang đoạt nhưng không bao giờ nói không giữ lời, ngay cả con rắn bị lão già kia làm chết, hôm nay ta cũng không bắt lão bồi thường.

Hành động của U Linh Quần Cái quả là phiêu hốt hệt như u linh, chớp mắt đã hoàn toàn mất dạng, chỉ "Cùng Hôn" Y Phong trước khi đi đã phất nhẹ tay áo, hất lớp cát vàng dưới đất tung bay mù mịt.

Diệp Mạn Thanh nhoẻn cười:

- Những người này tuy giả thần lộng quý, nhưng cũng chẳng xấu lắm.

Nam Cung Bình thầm nhủ:

- "U Linh Quần Cái hẳn có mối quan hệ mật thiết với sư phụ, bằng không làm sao chỉ một chiêu đã khẳng định được lai lịch sư môn của mình ?"

Vạn Đạt trầm ngâm nói:

- Ngạ Quỷ Bang hành sự tuy thiện ác bất định, nhưng đối tượng được lựa chọn nhất định là hạng người giàu có bất nhân.

Đoạn nhìn thẳng vào mặt lão nhân đầu trọc. Lão nhân đầu trọc thờ thần nhìn Nam Cung Bình, vẻ mặt ra chiều hâm mộ, lại như ganh ghét, và cũng hết sức khâm phục. Bỗng nhiên lão chấp tay xá Nam Cung Bình ba cái, nách cặp chiếc bao bố, đầu cơ hồ chạm đất.

Nam Cung Bình thoáng nghiêng người đáp lại ba xá, đoạn nói:

- Việc nhỏ mọn, tại hạ cũng chưa tận lực, lão trượng đầu cần đại lễ như vậy ?

Lão nhân đầu trọc gật gù:

- Phải lắm, phải lắm ! Việc nhỏ mọn, lão vốn đầu cần đại lễ như vậy, chỉ cần một tiểu lễ là đủ rồi.

Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh đều sửng sốt, lão lại nói tiếp:

- Nhưng công tử đã cứu tài vật của lão chứ không phải là cứu tính mạng của lão nên lễ thứ nhất của lão nhất định là phải hết sức cung kính.

Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh ngớ ngẩn cùng đưa mắt nhìn nhau, lão nhân đầu trọc lại nói tiếp:

- Nam Cung thế gia giàu trùm thiên hạ, công tử là con hẳn giàu hơn lão nhiều, nên lão đầu thế không một lễ với công tử nữa, vì vậy lễ thứ nhì của lão phu nhất định cũng phải hết sức cung kính.

Diệp Mạn Thanh thừ ra một hồi, đoạn nói:

- Vậy là lễ thứ nhì của lão trượng là vì kim tiền ?

Lão nhân đầu trọc gật đầu.

- Đúng thế !

Diệp Mạn Thanh vừa bực vừa nực cười, không nén được hỏi:

- Vậy thì lễ thứ ba là vì gì nào ?

- Lễ thứ ba của lão là chúc mừng có một người cha giàu có đến vậy, ngoài Hoàng Đế ra, phụ thân y có thể nói là đứng đầu thiên hạ, điều đáng mừng như vậy, nếu lão không hành một lễ thật cung kính, há chẳng là quá không biết phải trái ư ?

Nam Cung Bình sững sờ đứng thừ tại chỗ, chàng thật chẳng thể nào ngờ trong nhân gian lại có thứ ngôn luận "hay ho" như vậy.

Diệp Mạn Thanh nghe xong những lời lẽ khôi hài như vậy phì cười nói:

- Vậy ra nếu người khác cứu mạng lão trượng, cũng chưa chắc lão trượng đã cảm kích và tôn kính đến vậy ?

- Lẽ tất nhiên !

- Kim tiền quan trọng đến vậy sao ?

Lão nhân đầu trọc nghiêm túc:

- Trên cõi đời chẳng có gì là quý trọng hơn kim tiền, cái đáng quý nhất trên cõi đời là một nén bạc, đáng quý hơn một nén là hai nén, quý hơn hai nén là ba nén ...

Nghe đến đây Diệp Mạn Thanh đã không còn dần được bật cười khúc khích.

Nam Cung Bình háng giọng rồi nói:

- Vậy là ...

Chưa nói dứt cũng không dần được cười phá lên.

Lão nhân đầu trọc thấy vậy rất lấy làm lạ, ngơ ngác hỏi:

- Chẳng lẽ lão đã nói sai ư ?

Diệp Mạn Thanh cười nói:

- Rất đúng, rất đúng, quý hơn hai nén bạc là ba nén, quý hơn ba nén bạc là ...

Bỗng ngã vào mình Nam Cung Bình cười sặc sụa.

Vạn Đạt cũng cười nói:

- Vậy lão trượng hẳn là rất giàu có, U Linh Quần Cái quả đã không lầm !

Lão nhân đầu trọc bỗng biến sắc mặt, hai tay càng ôm chặt chiếc bao bố hơn, hơ hải nói:

- Đâu có, lão đâu có giàu ...

Nam Cung Bình nén cười nói:

- Lão trượng biết thương tiếc kim tiền, tại hạ thật hết sức khâm phục !

Diệp Mạn Thanh ngắt lời:

- Giờ thì những kẻ đòi tiền đã đi khỏi, lão trượng cũng có thể tự tiện ...

Nàng sức nhớ đến bản thân, nụ cười liền tắt lịm, khẽ nói:

- Tôi cũng phải đi đây !

Vạn Đạt háng giọng:

- Hôm nay được gặp và biết công tử cũng khỏe, tại hạ thật hết sức vui mừng, nhưng xong việc ở đây, tại hạ phải ra Quan Ngoại một chuyến, chẳng hay công tử sẽ đi về đâu ?

- Tại hạ ...

Nam Cung Bình bỗng nghe nổi cô đơn tràn ngập cõi lòng, bất giác buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tại hạ định về nhà một chuyến, rồi sau đó ... ôi ...

Diệp Mạn Thanh cúi mặt:

- Vậy thì ... vậy thì ...

Nam Cung Bình thở dài:

- Diệp cô nương định đến đâu ?

Diệp Mạn Thanh ngẩng lên:

- Công tử ... công tử ...

Trong tay nàng vẫn nắm chặt lá thư của Bất Tử Thần Long, ánh mắt nàng ngập đầy u oán lẫn khát khao, chỉ mong Nam Cung Bình nói với nàng một lời, nàng sẽ đi theo chàng trọn đời.

Nam Cung Bình nghe lòng đau nhói:

- Tại hạ ... tại hạ ...

Chàng ấp úng chẳng nói nên lời, Vạn Đạt thầm thở dài nói:

- Diệp cô nương nếu không có việc gì, hãy đi cùng công tử đến Giang Nam một chuyến, những mong nhị vị cẩn thận bảo trọng, tại hạ xin cáo từ.

Đoạn chấp tay xá dài rồi, quay người bước đi.

Nam Cung Bình ngẩng lên nói:

- Địch Dương trúng độc phát điên hiện không rõ tông tích, Vạn huynh không cùng đi tìm kiếm với tại hạ sao ?

Vạn Đạt chững bước quay lại, lão nhân đầu trọc bỗng nói:

- Địch Dương mà công tử vừa nói phải chẳng là một thiếu niên tay cầm một thanh kiếm và bị trúng độc rất nặng ?

Vạn Đạt mừng rỡ:

- Đúng rồi !

Lão nhân đầu trọc nghiêm chỉnh nói:

- Y đã được "Diễm Phách" Y Lộ trong Nga Quỷ Bang đưa về Quan Ngoại cứu chữa rồi, nếu không nhờ có y quấy nhiễu một hồi, e rằng lão cũng không chạy đến đây

được. Xem chừng "Diễm Phách" Y nhị nương đã có tình ý với y, không bao giờ để y phải chịu khổ đau, hai người cứ việc yên tâm.

Nam Cung Bình thở phào, nhưng bỗng lại chau mày nói:

- Chẳng hay "Diễm Phách" Y nhị nương là người như thế nào ?

Vạn Đạt mỉm cười:

- Người lành tất có thiên tướng, khi tại hạ đến Quan Ngoại nhất định sẽ thăm dò tông tích của Địch công tử. Theo tại hạ thấy, Y nhị nương cũng không phải kẻ ác, hơn nữa nếu nàng ta không có tình ý với Địch công tử thì đâu có quay về Quan Ngoại vội vàng như vậy. Nếu nàng ta quả thật có tình ý với Địch công tử ắt sẽ tìm trăm phương ngàn kế mà cứu chữa cho Địch công tử, tình cảm đôi lúc quả đúng là có ma lực không thể nào hiểu nổi.

Diệp Mạn Thanh nghe như sấm nổ bên tai, nàng gặm nhấm từng chữ câu nói "Tình cảm đôi lúc quả đúng là có ma lực không thể nào hiểu nổi.", khi ngẩng lên thì Vạn Đạt đã đi xa rồi.

Nàng bất giác buông tiếng thở dài não ruột, Nam Cung Bình cũng mặt đầy vẻ khổ sầu.

Ngoài xa bỗng vọng lại tiếng hát của Vạn Đạt:

- Đa tình ắt sinh sầu, đa sầu ắt sinh tình, mong cho những người hữu tình trên cõi đời ...

Tiếng hát nhỏ dần, sau cùng không còn nghe được nữa ...

Diệp Mạn Thanh đứng thừ ra một hồi, bỗng khẽ giậm chân rồi quay người bỏ đi.

Nàng đã chờ đợi rất lâu mà Nam Cung Bình vẫn không thốt ra câu nói ấy, thế là người con gái rấn rỏi này sau cùng đành phải ra đi.

Nam Cung Bình thờ thẫn trông theo bóng dáng nàng, lòng thầm đọc lại câu hát của Vạn Đạt:

- Đa tình ắt sinh sầu, đa sầu ắt sinh tình.

Lòng chợt bồi hồi chua xót, bóng dáng yêu kiều xuất hiện trước mắt mỗi lúc càng nhiều, lúc thì là Mai Ngâm Tuyết, bỗng lại là Diệp Mạn Thanh.

Đói khát và vất vả bao ngày, tình cảm xung đột rối rắm, nội lực bị tiêu hao, nỗi sầu khổ của con tim ... chàng bỗng cảm thấy tay chân bủn rủn, "phịch" một tiếng ngã xuống đất.

Lão nhân đầu trọc hoảng hốt kêu lên, Diệp Mạn Thanh đã đi khá xa, bước chân mỗi lúc càng chậm lại, chợt nghe thấy tiếng kêu hốt hoảng, lập tức quay phắt lại, khi

thoáng thấy Nam Cung Bình đã ngã xuống đất, vội chạy như bay trở lại, mọi sức mạnh trên cõi đời này đều không thể khiến nàng bỏ rơi Nam Cung Bình.

Phương đông đã hừng sáng, không khí càng thêm giá lạnh, song làm thế nào hơn được nỗi sầu khổ của những kẻ đa tình ? ...

- o O o -